

Diumenge 4 (C) de Quaresma

Text de l'Evangelí (Lc 15,1-3.11-32): En aquell temps, se li apropaven tots els publicans i pecadors, per a escoltar-lo. I els fariseus i els escribes murmuraven, dient: «Aquest acull els pecadors i menja amb ells». Llavors els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. I el més jove va dir al seu pare: “Pare, dona'm la part dels béns que em pertoca”. I els repartí l'herència. No gaires dies després, el fill més jove, reunint-ho tot, se n'anà a un país llunyà, i malbaratà la seva fortuna, vivint luxuriosament. I després d'haver-ho dilapidat tot, hi hagué una gran fam en aquell país, i ell començà a passar necessitat. I anà a posar-se al servei d'un dels ciutadans d'aquella comarca, el qual el feu anar als seus camps a pasturar porcs; i desitjava atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. I entrant en si, es deia: “Quants jornalers del meu pare tenen pa en abundància, mentre que jo aquí em moro de fam! M'aixecaré i aniré a casa del meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i davant teu; ja no soc digne de ser anomenat fill teu; tracta'm com a un dels teus jornalers”. I s'aixecà i se n'anà cap al seu pare.

Però, quan encara n'era lluny, el seu pare el veié, es va remoure en les seves entranyes, i corrent, se li tirà al coll, i el besava. I el fill digué: “Pare, he pecat contra el cel i davant teu, ja no soc digne de ser anomenat fill teu”. Però el pare va dir als seus servents: “De pressa!, porteu-li la túnica més bona, i vestiu-la-hi. I poseu-li un anell al dit, i sandàlies als peus. I porteu el vedell gras, mateu-lo, i mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, s'havia perdut i ha estat trobat”. I començaren a celebrar-ho.

I el seu fill gran era al camp. I tot venint i apropant-se, sentí la música i les danses, i cridà un dels servents i li preguntà què era això. I aquest li digué: “El teu germà ha vingut, i el teu pare ha matat el vedell gras, perquè l'ha recobrat sa”. I indignat, no volia entrar. El seu pare sortí i començà a pregar-lo. Però ell, responent, digué al seu pare: “Mira tants anys que et serveixo i mai no he desobeït cap manament teu, i mai no m'has donat un cabrit per fer festa amb els meus amics; i després que aquest fill teu que ha malgastat el seus béns amb meretrius ha vingut, li has

matat el vedell gras”. Però ell li digué: “Fill, tu sempre estàs amb mi, i totes les meves coses són teves. Celebrar-ho i alegrar-se calia, perquè aquest germà teu havia mort i ha reviscut, s’havia perdut i ha estat retrobat”».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Pare, he pecat contra el cel i davant teu»

Mn. Joan Ant. MATEO i García
(Tremp, Lleida, Espanya)

Avui, diumenge Laetare (“Alegreu-vos), quart de Quaresma, escoltem novament aquest fragment entranyable de l’Evangeli segons sant Lluç, en el que Jesús justifica la seva pràctica inaudita de perdonar els pecats i recobrar els homes per a Déu.

Sempre m’he preguntat si la majoria de la gent entenia bé l’expressió “el fill pròdig” amb la qual hom designa aquesta paràbola. Jo crec que hauríem de rebatejarla amb el nom de la paràbola del “Pare prodigiós”.

Efectivament, el Pare de la paràbola —que es commou veient que torna aquell fill malmès pel pecat— és una icona del Pare del Cel reflectida en el rostre del Crist: «Però, quan encara n’era lluny, el seu pare el veié, es va remoure en les seves entranyes, i corrent, se li tirà al coll, i el besava» (Lc 15,20). Jesús ens dóna a entendre ben clarament que tot home, àdhuc el més pecador, és per a Déu una realitat molt important que no vol perdre de cap manera; i que Ell sempre està disposat a concedir-nos amb un goig inefable el seu perdó (fins al punt de no estalviar la vida del seu Fill).

Aquest diumenge té un caire de joia serena i, per això, es designa com el diumenge “alegreu-vos”, paraules amb què inicia la antífona d’entrada de la Missa d’avui: «Alegreu-vos amb Jerusalem, feu festa tots els qui l’estimeu». Déu s’ha compadit de l’home perdut i extraviat, i li ha manifestat en Jesucrist —mort i ressuscitat— la seva misericòrdia.

Sant Joan Pau II deia en la seva encíclica Dives in misericordia que l’amor de Déu, en una història ferida pel pecat, ha esdevingut misericòrdia, compassió. La Passió de Jesús és la mesura d’aquesta misericòrdia. Així entendrem que la més gran alegria que donem a Déu és potser deixar-nos perdonar presentant a la seva misericòrdia la nostra misèria, el nostre pecat. A les portes de la Pasqua acudim de bon grat al sagrament de la penitència, a la font de la divina misericòrdia: donarem a Déu una gran alegria, quedarem plens de pau i serem més misericordiosos amb els altres. Mai és tard per aixecar-nos i tornar al Pare que ens estima!

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

- «El Pare etern va posar, amb inefable benignitat, els ulls del seu amor en aquella ànima i va començar a parlar-li d'aquesta manera: 'Filla meva molt estimada! Fermament he determinat tenir misericòrdia envers tothom i proveir a totes les necessitats dels homes'» (Santa Caterina de Siena)
- «Sant Joan Pau II deia en la seva encíclica "Dives in misericòrdia" que l'amor de Déu, en una història ferida pel pecat, s'ha convertit en misericòrdia, compassió. La Passió de Jesús és la mesura d'aquesta misericòrdia» (Benet XVI)
- «El símbol del cel ens remet al misteri de l'aliança que vivim quan preguem el nostre Pare. Ell és al cel, el cel és la seva estança, la Casa del Pare és, doncs, la nostra "pàtria". El pecat ens ha exiliat de la terra de l'aliança i la conversió del cor ens fa tornar al Pare, al cel. Però el cel i la terra es reconcilien en el Crist, perquè el Fill 'ha baixat del cel', sol, i ens hi fa pujar amb Ell, per la seva Creu, la seva Resurrecció i la seva Ascensió» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.795)